

Практичні розрахунки підтвердили, що при ефективному проведенні інвестиційно-інноваційних заходів величина економії коштів по виплатах відсотків за кредит, розрахованих на основі запропонованого підходу, може скласти до 10—12 відсотків від розміру розрахункового прибутку відповідних організацій або суттєву суму.

Запропонований підхід розширює межі виконання кредиту в Україні, який раніше розповсюдження переважно на об'єкти капітального будівництва.

Список літератури

1. *Сергеев И. В.* Организация и финансирование инвестиций / И. В. Сергеев И. И. Вертинникова. — М.: Финансы и статистика, 2000.
2. *Марцин В. С.* Пріоритетні напрями взаємовідносин клієнт-банк та особливості їх регулювання / В. С. Марцин // *Фінанси України*. — К.: Мінфін України, 2007. — № 7. — С. 106—112.
3. *Чухно А. А.* Природа сучасних грошей, кредиту та кредитно-грошової політики / А. А. Чухно. — К.: Мінфін України, 2007. — № 1. — С. 3—16.
4. *Бачкаи Т.* Хозяйственный риск и методы его измерения / Т. Бачкаи, Д. Мессена и др. / Пер. с венгерского. — М.: Экономика, 1979.

УДК 336.02; 336.2.

Г. М. Яренко,
здобувач кафедри фінансів,
ДВНЗ «КНЕУ імені Вадима Гетьмана»

ДЕРЖАВНЕ УПРАВЛІННЯ ОПОДАТКУВАННЯМ ЯК ОСНОВА СТИМУЛЮВАННЯ ІНВЕСТИЦІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ

У всьому світі державне управління оподаткуванням є важливим у системі заходів по стимулюванню інвестиційної діяльності. Разом з тим, чинне податкове законодавство не містить визначень сутності державного управління оподаткуванням, його принципів та методів.

У вітчизняній та російській економічній літературі є напрацювання, присвячені дослідженню питання державного управління

оподаткуванням. Тим не менш, єдиної точки зору щодо сутності державного управління оподаткуванням, його функцій, принципів, методів та ролі в економіці, немає.

Дослідження теоретичних і практичних аспектів державного управління оподаткуванням обумовлене необхідністю реформування та вдосконалення цього інституту податкового права в Україні з метою забезпечення належного правового регулювання діяльності виконавчих і судових органів, створення балансу публічних і приватних інтересів, і як наслідок, забезпечення притоку іноземного капіталу.

Метою державного управління оподаткуванням є виконання податкової політики держави по відношенню до всіх учасників правовідносин, що регулюються податковим законодавством. За сучасних умов, державне управління оподаткуванням — це регламентована законодавством організаційна та управлінська діяльність уповноважених державних та місцевих органів по забезпеченню виникнення, зміни та припинення податкового обов'язку, а також забезпеченню надходження податків до державного та місцевих бюджетів.

Підвищення ефективності адміністрування податків матиме місце, якщо держава забезпечуватиме зменшення витрат на виконання податкового законодавства, як з боку державних та місцевих органів влади, так і з боку платників податків; а також, якщо у суб'єктів господарювання формуватиметься розуміння невідворотності виявлення порушення та стягнення до бюджету повної суми належних до сплати податків.

Важливою з точки зору ефективності є також діяльність державних та місцевих податкових органів у частині здійснення ними відшкодування та повернення податків їх платникам [1, с. 15].

Адміністрування ж податків має будуватись на певних принципах, серед яких: (а) принцип законності, (б) принцип рівності перед законом, (в) принцип добровільного виконання податкового обов'язку, (г) принцип гласності, (д) принцип дотримання податкової таємниці, (е) принцип права на захист суб'єктів податкового адміністрування, (є) принцип презумпції невинності платника податків, (ж) принцип невідворотності юридичної відповідальності, (з) принцип ефективності.

Існує низка правових методів, за допомогою яких держава підпорядковує своїй волі суб'єктів господарювання, щоб забезпечити виконання ними їх податкового обов'язку. Під правовими методами тут розуміється цілеспрямований вплив

суб'єкта влади на свідомість, емоції та інтереси колективу, групи або однієї особи. Тобто мова йде про способи владних взаємин між людьми, про шляхи досягнення зусиллями одних людей цілей, вироблених іншими [2, с. 25]. До числа методів державного управління оподаткуванням можна віднести такі методи: (а) нормативно-правове регулювання, (б) реєстраційні дії, (в) облік та контроль, (г) забезпечення виконання обов'язків по сплаті податків, (д) застосування санкцій, (е) вирішення спорів.

Окрім перелічених вище методів, важливими в державному управлінні оподаткуванням є діяльність держави, що представлена наступним:

- податкова політика має бути складовою стратегії економічного розвитку держави, а не керуватись лише поточною потребою забезпечення доходної частини бюджету. Необхідно, щоб вона враховувала величину податкового навантаження, вплив регулюючої функції податків на економіку;

- формування податкового законодавства на базі вираженої податкової політики;

- підвищення кваліфікації податківців;

- роз'яснення податкового законодавства та поширення знань з питань оподаткування всім категоріям платників податків.

Державне управління оподаткуванням, спрямоване на виконання платниками податків їх податкового обов'язку, має забезпечувати сталість податкових надходжень завдяки: (а) створенню умов для відтворення та збільшення доходів суб'єктів господарювання, а отже і бази оподаткування, (б) заохочення резидентів не виводити свої доходи в інші податкові юрисдикції, не уникати податків та не ухилятися від їх сплати, (в) мінімізувати часові, вартісні та людські ресурси платників податків, що пов'язанні з нарахуванням та сплатою ними податків, (г) не створюватиме додаткові ризики для платників податків [3, с. 76].

Список літератури

1. Адміністративне право зарубіжних країн / За ред. А. Н. Козиріна, М. А. Штатіной. — М.: Спарк, 2003. — С. 11.

2. Бахрах Д. Н. Адміністративне право Росії. — М.: Видавництво НОРМА, 2000. — С. 351.

3. Карасьова М. В. Бюджетне і податкове право Росії (політичний аспект). — М., 2003. — С. 146.